

Fragment uit *Veertje* door Johan Meesters.

Hendrik liep in de richting van het *grosveld*. Het was tien voor zes op zondagochtend en het dorp was verlaten.

Op het *grosveld* stonden wel enkele mensen. Hij schudde de hand van Joost Schuimer.

“Fijn dat je op tijd bent”, sprak deze.

De vijf jongens die rond de paal stonden keken niet naar de nieuwkomer. Hun ogen stonden gericht op het plateau bovenop de paal. De mannen fluisterden om de concentratie van de jongens niet te storen.

“Ik denk dat straks de lichten wel uit kunnen”, sprak Joost. “Ik wacht wel even nog, dan kan ik dat voor je doen.”

“Er is nog niets gebeurd?” vroeg Hendrik.

“Nee. Het is nu bijna drie dagen. Het kan nog een record worden.”

“Ook geen veertje gevallen dat ze hebben gemist?”

“Nee. Kijk maar: helemaal leeg nog. Misschien hebben ze het beest te kort in het duister gezet. Het is ooit eens voorgekomen dat er geen enkel veertje viel. Moesten ze wachten tot de kip zelf viel. Bleek achteraf dat er wel veertjes op het plateau zaten. Was wat hakerig hout of zo. Maar toen hebben ze het jaar erop het plateau zo glad geschuurd, dat de kip er niet op kon blijven zitten en naar beneden viel voordat de jongen die hem er op zette, beneden was. Die jongen ving de kip een meter boven de grond en werd door iedereen uitgeroepen tot winnaar. Het was de kortste wedstrijd ooit.”

Ze keken beiden een tijdje zwijzaam naar het schouwspel. De jongens liepen voortdurend met een zijwaartse beweging rond de paal. Het oogde als een serieus tactisch spel. Ze maakten van tijd tot tijd gymnastische bewegingen.

“Het grootste gevaar is dat je een stijve nek krijgt van het omhoog kijken”, meldde de gemeentesecretaris.

“Hoe blijven ze zo lang wakker?” vroeg Hendrik, die al opzag tegen de drie uur dat hij hier dienst zou hebben.

“George Monck brengt zes keer per dag een schaal met energiedrankjes.”

“Is dat gezond?”

“Vroeger moest het zonder, maar dan viel er wel eens eentje in slaap.”

“Dat gebeurt nu niet meer?”

“Nee, maar nu flipt er wel eens eentje.”

“Flipt?”

“Ja. Begint dan heel wild te doen. Schreeuwen. Een stuk weglopen. Tegen de paal schoppen.”

“Mag dat dan?”

“Houd het maar eens tegen.”

Hendrik keek omhoog.

“Weten we zeker dat de kip er nog zit?”

Joost lachte.

“Van mij mogen ze de paal wat korter maken, dan kunnen we de kip beter zien. Zou ook het voordeel hebben dat het veertje wat korter valt. Nu is het weleens een knokpartij tussen drie jongens, als die alle drie in de buurt zijn.”

De blik van Hendrik verried blijkbaar dat hij niet uitzag naar zo'n scène.

“Ik hoop ook niet dat het nu in jouw beurt valt.” fluisterde Joost. “Het is veel leuker met wat publiek. Deze beurt is het minst in trek. Zondagochtend vroeg is er geen kip. Ze hebben jou een rotbeurt toegedeeld.”

“Maar jouw beurt dan? In het holst van de nacht?”

“O, de kans dat er dan iets gebeurt is nihil. Het beest slaapt alleen maar. Hij wordt straks wakker en dan moet je goed opletten.”

De gemeentesecretaris gebaarde dat hij het licht ging uitdoen, omdat het daglicht nu wel genoeg was. Hendrik knikte dat hij het begreep. Ook de jongens werden op zachte toon ingeseind, zodat ze niet uit hun concentratie zouden worden gehaald. Hendrik zag in de verte George Monck aankomen met een nieuwe energievoorraad in zijn handen. Joost liep naar het schakelaarkastje, dat aan de rand van het veld in een boom was aangebracht.

Er was een harde klik te horen en het licht doofde. Even leek het donker, omdat de ogen nog moesten wennen aan de nieuwe situatie. Bovenop de paal liet de kip zich horen. Het beest was net wakker geworden en schrok nu van de klik. Een van de jongens schoot naar voren.

Er was een veertje dat van het plateau afgleed en in een fraaie boog naar de grond ging. Hendrik liep met de jongen mee en zag het veertje kronkelen. De jongen greep eerst op hoofdhoogte maar miste het witte kleinood. Zijn beweging veroorzaakte weer een vreemde kronkel in de tocht van het veertje. Een van de andere jongens kwam nu ook in de buurt.

Voor de ogen van Hendrik kwam het veertje op de grond. Beide jongens kwamen een fractie te laat en buitelden tegen elkaar. Hendrik zette in een reflex zijn voet op het veertje, juist voor de grijpende hand van een van de jongens, en declareerde “Helaas, de grond geraakt!”.

Hij pakte het veertje op.

Beide jongens ontstaken direct in grote woede.

“Nee!” riepen ze tegelijk.

“Klootzak!” schold de eerste knul. “Ik kon hem nog vangen!”

“Wat een stakker!” riep de andere. “Pakt-ie hem zelf!”

Het eerste joch bleef “Klootzak!” roepen, wel twintig keer achter elkaar. De andere had een meer rationele benadering en beweerde in alle toonaarden dat het veertje de grond nog niet had geraakt toen Hendrik zijn voet erop neerzette.

George Monck en Joost Schuimer waren inmiddels ter plekke en poogden de gemoederen te sussen. De jongens keerden zich tot de beide andere volwassenen. “Jullie hebben toch gezien dat hij nog niet op de grond was?”

De volwassenen bleven het antwoord schuldig.

Hendrik had liever gehad dat zij zijn beslissing hadden gesteund en de jongens hadden overtuigd, dat het veertje de grond regulier had geraakt en dat ze gewoon moesten wachten tot een volgende kans, maar Joost en George lieten dat een beetje in het midden. Ze zeiden wel dat Hendrik de *sijtsroagter* was en dus besliste.

Dat hielp niet veel. De twee jongens lieten nog wat krachttermen vallen en liepen vervolgens boos weg. Ze vergaten, ondanks hun boosheid, daarbij niet de anderen te gebaren dat deze ook mee moesten komen.

Blijkbaar hadden de twee invloed, want de hele groep verliet het strijdveld. De wedstrijd was over.

Er kwamen nog wat eilanders aanlopen, die niets van het gebeuren gezien hadden, maar die aan hun nabijheid op dit moment genoeg autoriteit ontleenden om de rest van het eiland verder die dag precies uit de doeken te doen hoe Hendrik het ritueel om zeep had geholpen.

Daar was men overigens wel mild over. Men had een absolute nieuwkomer ook niet met deze verantwoordelijke taak moeten belasten, was de algemene opinie. Nu zag je wat er dan van kwam.

Niemand bekommerde zich om de kip, die nu verder zinloos bovenop de paal zat. Hendrik voelde zich met het beest verbonden.

“Wie zorgt er nu voor de kip?” vroeg hij Monck, in een poging iets constructiefs bij te dragen.

Monck meldde dat het de taak van de winnaar was om de kip naar beneden te halen.

“En als er geen winnaar is?”

“Die situatie heeft zich nog niet eerder voorgedaan.”

Hendrik besloot daarop zijn verantwoordelijkheid te nemen en hij begon in de paal te klimmen om het beest te ontzetten.

Een deel van de omstanders kon het waarden; een ander deel mompelde dat hij nu ook nog dacht dat hij de winnaar was.

Het was geen eenvoudige handeling de top van de paal te bereiken, maar dat lukte Hendrik nog aardig. Bovengekomen de kip te pakken, was voor iemand zonder boerderij-ervaring echter een ander verhaal. Blijkbaar wilde de kip niet gered worden. Uiteindelijk wist Hendrik het dier bij een vleugel vast te grijpen.

Nu kwam de tocht naar beneden. Enkele omstanders begonnen te juichen. Of was het joelen?

Omlaag bleek nog lastiger dan naar boven. Natuurlijk kon Hendrik zich naar beneden laten glijden, maar hij maakte zich nu al zorgen of zijn nette broek deze capriolen ongeschonden door zou komen. Hij keek omlaag of er hulpvaardige armen klaarstonden om hem op te vangen.

Hij zag alleen maar gras.

Hij herinnerde zich van gymlessen ooit, dat je je moest vastklemmen met je benen. Dat lukte enigszins. De volgende stap was het vastpakken met de handen, om de benen naar beneden te kunnen laten glijden. Hij ontdekte dat hij met een kip in de hand maar één hand vrij had om de paal vast te pakken.

Eén hand bleek niet voldoende.

Instinctief haalde hij zijn andere hand bij.

De kip viel met een doffe klap en zonder welke poging dan ook om te vliegen tegen het gras en bleef morsdood liggen.

Nog kostte het Hendrik moeite om naar beneden te komen. De reddingspoging, hoe nobel ook, was jammerlijk mislukt.

De toeschouwers, wier aantal aardig was gegroeid inmiddels, bleven angstig stil.

Hendrik ontdekte Veronica die even geen blijk van herkenning paraat had.

“Sorry. Sorry. Weet iemand van wie de kip was?” riep hij. “Ik zal alles vergoeden natuurlijk.”

“*Stronpinkster* naar de bliksem. Hoe wou je dat vergoeden?” mompelde iemand net hoorbaar.

De omstanders verspreidden zich teleurgesteld in alle richtingen. Hendrik bleef alleen achter met Veronica, George Monck en de kip.

“Laat die kip maar liggen.” zei Monck. “Er is vast wel iemand die hem meepikt. Ik denk niet dat jij er zin in hebt om het beest te plukken.”

“Ach Hendrik. Je broek.” zei Veronica.

Het kledingstuk was duidelijk gehavend.

“Ach en je bloedt. Hier.”

Veronica pakte een grote witte papieren zakdoek uit haar jaszak en hield die tegen Hendriks bovenbeen. Deze nam enigszins gegeneerd snel de zakdoek over, bedankte haar en verzekerde haar gelijk dat het maar een schrammetje was. Vooral zonde van de broek.

“Kom.” zei Veronica. “Laat ons wat gaan drinken bij mij.”

Hendrik nam het aanbod dankbaar aan en George voelde zich verplicht mee te gaan. Ze betraden het huisje van Veronica en namen plaats op het terrasje van haar ruime achtertuin.

Het was een heerlijk plekje. Het huis was niet groot, maar de idyllische tuin rondom vergoedde veel. Ze dronken thee.

De warme drank bood Hendrik wat troost, maar hij zat er nog steeds aangeslagen bij.